

Dr hab. Magdalena Ratajczak, prof. UWr
Instytut Studiów Międzynarodowych
Uniwersytet Wrocławski

Wrocław, dnia 30 kwietnia 2021 roku

Recenzja osiągnięć Pani Dr Dagmary Głuszek-Szafraniec ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach

Wykonana na zlecenie Rady Naukowej Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach z dnia 26 stycznia 2021 roku (Uchwała 1/2021)

1. Najważniejsze fakty z życiorysu zawodowego Kandydatki.

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec jest absolwentką Uniwersytetu Jagiellońskiego. Studiowała na kierunku politologia (specjalność: dziennikarska). Pracę magisterską pt.: „Information brokering a dziennikarstwo. Zawody informacyjne i ich funkcje” obroniła w 2001 roku na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego. Promotorem pracy był prof. dr hab. Walery Pisarek. W latach 2000-2001 dr Głuszek-Szafraniec ukończyła także Studium Zarządzania i Biznesu na Uniwersytecie Jagiellońskim.

Następnie w 2001 roku dr Dagmara Głuszek-Szafraniec rozpoczęła studia doktoranckie na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie pod kierunkiem prof. dr hab. Michała Chorośnickiego przygotowywała rozprawę doktorską pt.: „Polityka nacjonalistycznych baskijskich ruchów w Hiszpanii 1975-2004”. Na podstawie tej dysertacji dr Dagmara Głuszek-Szafraniec, decyzją Rady Wydziału Studiów Międzynarodowych i Politycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego, w dniu 27 lutego 2007 roku, otrzymała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce.

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec pracuje obecnie jako adiunkt (od 2019 roku) w Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Pełni tam jednocześnie funkcję Zastępcy Dyrektora Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

W latach 2013-2019 była zatrudniona na stanowisku adiunkta w Instytucie Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Natomiast w latach 2011-2013 pracowała jako adiunkt w Wyższej Szkole Administracji w Bielsku-Białej, a w latach 2007-2011 także jako adiunkt w Wyższej Szkole Handlowej w Krakowie.

2. W postępowaniu habilitacyjnym dr Dagmara Głuszek-Szafraniec wskazała jako osiągnięcie naukowe zgodnie z art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.; nowelizacja w 2016 r. – Dz.U. 2016, poz. 882, 1311) monografię pt.: *Publiczni nadawcy w regionach autonomicznych Hiszpanii. Między misją a polityką*, wydaną w roku 2020, przez Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego.

Monografia pt.: *Publiczni nadawcy w regionach autonomicznych Hiszpanii. Między misją a polityką*, autorstwa dr Dągmary Głuszek-Szafraniec wpisuje się w nurt badań nad mediami publicznymi i nadawcami regionalnymi. Nie ukrywam, że przyjąłam tę publikację z dużym uznaniem. Po pierwsze z uwagi na główny temat rozprawy. Autorka koncentruje się w książce na nadawcach publicznych w regionach autonomicznych Hiszpanii. W Polsce opublikowane zostały rozdziały w pracach zbiorowych lub monografie poświęcone hiszpańskiemu systemowi medialnemu. Należy zwrócić uwagę na badania D.C Hallina i P. Manciniego, ale także między innymi na książkę pod red. B. Dobek-Ostrowskiej, badania R. Sajny czy M. Kusia oraz E. Stasiak-Jauzkiewicz. Dr Głuszek-Szafraniec zdecydowała się jednak zaprezentować regionalnych nadawców, o których w polskiej literaturze pisze się bardzo niewiele. Autorka przeniosła nas w swoich rozważaniach w regiony niezwykle różnorodne etnicznie, językowo i religijnie, ale przede wszystkim bardzo odmienne, charakterystyczne i bogate w historyczne doświadczenia. Uważam jednocześnie, że szczególnie dziś warto zwrócić uwagę na prace poświęcone nadawcom publicznym. Pomimo różnorodności środków przekazu, rola i funkcje nadawców publicznych pozostają niezmiennie i są istotną częścią demokratycznych

społeczeństw. Publikacja powinna zostać zauważona także z drugiego powodu, jakim jest styl, sposób prowadzenia narracji oraz realizacja celów postawionych przez Autorkę.

Monografia pt.: *Publiczni nadawcy w regionach autonomicznych Hiszpanii. Między misją a polityką*, jest pracą obszerną i liczy 373 strony. Na całość składa się dziewięć rozdziałów, w tym cztery ujęte w pierwszej części a kolejnych pięć w części drugiej oraz wstęp, podsumowanie i postulaty dalszych badań, wykaz najważniejszych skrótów, bibliografia oraz podsumowanie w języku angielskim i hiszpańskim.

Zanim przejdę do szczegółowego omówienia monografii, chciałabym zauważyć, że lektura tej pracy bardzo jednoznacznie dowodzi ogromnej wiedzy Autorki w zakresie systemu medialnego Hiszpanii, ale także historii tego kraju, uwarunkowań społeczno-kulturowych i politycznych. Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec dała się już wcześniej poznać jako badaczka i ekspertka w zakresie hiszpańskich mediów masowych i systemu politycznego Hiszpanii.

Wstęp do pracy jest bardzo dobrym wprowadzeniem, w którym Autorka przedstawia czytelnikowi główne założenia pracy, formułuje cele badawcze, omawia metodologię pracy oraz prezentuje literaturę. Jak trafnie zauważa: „*O mediach hiszpańskich pisze się w kontekście polaryzacji. Rzadko jednak pamięta się o specyfice regionów, które istnieją często w odmiennych kontekstach kulturowych i językowych*” (s. 13). I Autorka bardzo dobrze wypełnia tę lukę na polskim rynku poświęconym systemom medialnym. We wstępie Autorka wskazuje na główne i szczegółowe cele pracy. Pytania, które odnajdujemy na s. 14 książki dowodzą jak wielowątkowa i złożona jest monografia. Zwracam uwagę tylko na kilka zagadnień, które uznałam za szczególnie istotne, w tym szczegółowa analiza regulacji prawnych, zdefiniowanie misji nadawców publicznych we wspólnotach autonomicznych, wskazanie istotnych różnic pomiędzy regionami oraz analiza kwestii tożsamości regionalnej, językowej i kulturowej.

Część pierwsza książki zatytułowana została: *Media publiczne w systemach mediów*. W jej skład wchodzi cztery rozdziały. Całość stanowi spójną całość. Autorka rozpoczyna rozważania od zdefiniowania systemu medialnego i polityki medialnej, by następnie przejść do rozważań nad hiszpańskim systemem medialnym i telewizjami autonomicznymi w Hiszpanii. Rozdział 1 zatytułowany: *System medialny jako przedmiot badań medioznawczych*, jest pierwszą częścią, w której Autorka wprowadza podstawowe pojęcia, nakreśla mapę pojęciową, omawia podstawowe modele systemów medialnych, zgodnie z typologią D.C Hallina i P. Manciniego, by następnie wskazać na głosy krytyczne dotychczasowych typologii. Na zakończenie tego rozdziału Autorka wskazuje na wzajemne relacje między systemem politycznym i medialnym oraz wprowadza kategorię regionu jako przedmiotu badań. Moim

zdaniem, część poświęcona regionowi mogła zostać zdecydowanie bardziej rozbudowana, z uwagi na temat pracy.

Rozdział 2 – *Polityka medialna – pojęcia i wymiary* – jest istotną częścią pracy, gdyż polityka medialna pozostaje kluczowym pojęciem w odniesieniu do strategii władz regionalnych wobec nadawców publicznych w Hiszpanii. Autorka bardzo sprawnie definiuje politykę medialną, jej cele oraz instrumenty, by w drugiej części rozdziału omówić modele zarządzania mediami publicznymi i aktualne zadania nadawców publicznych.

W rozdziale 3 Autorka „przenosi” nas już w przestrzeń hiszpańskiego systemu medialnego. Ten rozdział jest bardzo rozbudowany, w którym Autorka uwzględnia wiele elementów tego systemu. Z jednej strony rysuje kontekst funkcjonowania mediów w Hiszpanii, swego rodzaju krajobraz, a z drugiej strony przedstawia uwarunkowania prawne, definiuje media publiczne w Hiszpanii oraz uwzględnia zagadnienia związane z hiszpańskim pluralizmem mediów. Autorka charakteryzuje także odbiorców mediów hiszpańskich, wskazuje na istotne statystyki prezentujące stopień odbioru mediów.

Rozdział 4 – *Telewizje autonomiczne w Hiszpanii* – jest dla mnie, pewnym umiejętnie skonstruowanym „łącznikiem”, pomiędzy częścią pierwszą i drugą książki. Jest to swego rodzaju wprowadzenie do dalszej części publikacji, w której prezentowana jest już pogłębiona analiza nadawców regionalnych.

Przechodząc do omówienia drugiej części monografii, zwracam uwagę na to, że zaproponowana konstrukcja i podział na dwie części jest jak najbardziej zasadny. W drugiej części Autorka zaproponowała pięć rozdziałów. Rozpoczyna ją rozdział 5 – *Autonomiczne media publiczne a rozwiązania prawno-instytucjonalne w statutach autonomicznych*. Autorka w tej części czyni swego rodzaju wprowadzenie, prezentując stan prawny, najważniejsze regulacje i akty prawne, mając na uwadze temat rozprawy.

Kluczowymi dla całej książki pozostają według mnie kolejne rozdziały, szczególnie 6-9. Autorka prezentuje w nich cztery autorskie rodzaje strategii medialnych. Podstawą do wyróżnienia tych strategii stają się: akty prawne, modele zarządzania, oferta i struktura rynku oraz instytucje kontrolne. Tym samym Habilitantka konstruuje cztery kategorie: *typ podstawowy – media regionów*, zaprezentowany w rozdziale 6 (w jego skład wchodzi: media publiczne w Estremadurze, Kastylii-La Manchy, Wspólnocie Autonomicznej Madrytu oraz Aragonii i Murcji); *typ mieszany – między publiczną misją a interesem publicznym*, zaprezentowany w rozdziale 7 (w jego skład wchodzi: nadawcy komercyjni z Kastylii i Leonu, regionu La Rioja, Nawarry oraz Kantabria; w rozdziale 8 Autorka scharakteryzowała *typ w fazie tranzycji ku profesjonalizmowi*, na przykładzie nadawców publicznych Asturii, Balearów,

Wysp Kanaryjskich oraz Wspólnoty Autonomicznej Walencji; w rozdziale 9 przedstawiony został *typ zaawansowany, czyli od tożsamości regionalnej w stronę niezależnego profesjonalizmu*, na przykładzie mediów publicznych Andaluzji, Galicji, Kraju Basków i Katalonii.

Autorka wykonała pogłębioną analizę wszystkich 17 regionów autonomicznych Hiszpanii, z uwzględnieniem perspektywy historycznej. Zaproponowany podział uważam za bardzo ważny wkład w badania naukowe nad systemami medialnymi, mediami publicznymi i nadawcami regionalnymi. Autorka w swoich badaniach pokazuje jak odmienne są podejścia w rozumieniu roli mediów publicznych, ich znaczenia w poszczególnych regionach. Autorce w analizie tej udało uchwycić się niezwykle istotne dla poszczególnych regionów znaczenie budowania wspólnot, kształtowania tożsamości regionalnej, korelacji pomiędzy polityką medialną a polityką językową. W czterech przedstawionych typach widzimy odmienne sposoby zarządzania, różnice w ofercie poszczególnych nadawców, relacje władze regionów – media. Podsumowując chciałabym podkreślić, że monografia stanowi spójne, bardzo dobrze przygotowane opracowanie. Konstrukcja pracy jest poprawna. W recenzowanej monografii Autorka zastosowała analizę systemową, jednocześnie wykorzystując metodę porównawczą, co wydaje się w pełni poprawne i uzasadnione z uwagi na podjęty temat opracowania. Należy zwrócić uwagę nie tylko na zastosowane metody, ale także sprawność z jaką Autorka operuje na wszystkich poziomach analizy. Na pierwszym poziomie Autorka definiuje media publiczne w Hiszpanii, określa ich działalność, znaczenie misji. Opisuje system zarządzania mediami publicznymi we wszystkich 17 regionów. By następnie przejść do analizy porównawczej. Jak zaznacza dr Dagmara Głuszek-Szafraniec w autoreferacie (s. 6), „*Pomimo, że komparatystyka najczęściej była wykorzystywana w odniesieniu do porównywania państw i ich systemów, warto podkreślić, że w sytuacji, gdy mamy do czynienia z głęboką decentralizacją państwa i jasno określoną autonomią regionów, metoda ta również ma zastosowanie*”. Należy się w tym miejscu zgodzić z Autorką, że wybór tej metody był jak najbardziej uzasadniony. Tym samym Autorka sprawnie przenosi czytelnika na trzeci poziom analizy. Z mojej perspektywy jest on niezwykle ciekawy, pogłębiony i wielowątkowy. To ta część pracy, w której odnajdujemy wiele powiązań do rzeczywistego znaczenia regionalnych nadawców publicznych. Autorka zwraca uwagę na znaczenie regionalnych nadawców w procesie wzmacniania tożsamości, języka i kultury. Tę część pracy uznaję za wyjątkowo wartościową i nowatorską.

3. Ocena istotnej aktywności badawczej, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego habilitanta zgodnie z kryteriami wymienionymi w powyższym rozporządzeniu Ministra Nauki i szkolnictwa Wyższego.

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec w załączonej dokumentacji przygotowała wykaz swoich publikacji. Po pierwsze na uwagę zasługują trzy monografie (nie uwzględniam w tym miejscu monografii recenzowanej powyżej). Pierwsza, wydana w 2011 roku wraz z Ł. Wojcieszakiem – *Ewolucja ustroju polityczno-terytorialnego Hiszpanii (1975-2010). Przykład Kraju Basków, Katalonii i Galicji*. Druga z 2015 roku, napisana wraz z D. Guzkiem i P. Szostok – *Medialna abdykacja. Od ustąpienia Benedykta XVI do wyboru papieża Franciszka. Analiza wydarzeń medialnych w publikacjach prasy niemieckiej, polskiej i rosyjskiej*. Kolejna z 2019 roku – „*Cóż tam Panie w polityce*” *Czyli o wzajemnym postrzeganiu dziennikarzy i polityków w mediach*.

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec wykazała jednocześnie 20 rozdziałów opublikowanych w monografiach naukowych, z czego 7 wydano w języku angielskim. Trzeba także dodać, że tym zestawieniu znajdują się publikacje z *SAGE International Encyclopedia of Mass Media and Society* (rozdziały poświęcone Hiszpanii i Niemcom), a także rozdziały w monografii, wydanej w wydawnictwie Peter Lang – *The Elites of the Media versus the Elites of Politics in Poland*, wydanej wraz z Z. Oniszcukiem i M. Wielopolską-Szymurą w 2020 roku.

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec jest także autorką 9 artykułów w czasopismach naukowych, w tym między innymi w „Zeszytach Prasoznawczych”, „Political Preferences” czy w „Studiach Medioznawczych”. Habilitantka trzykrotnie współredagowała monografie naukowe.

Załączone do recenzji publikacje (wymienione w powyższym zestawieniu) stanowią znaczący dorobek, która jest skoncentrowany w trzech obszarach badawczych (jak zaznacza Habilitantka w Autoreferacie, s. 13). Są to systemy medialne na świecie, powiązania między mediami a polityką oraz empiryczne badania medialnych obrazów rzeczywistości. Pierwszy z obszarów jest reprezentowany między innymi przez publikacje odnoszące się do systemu medialnego Hiszpanii, w tym mediów regionalnych w Hiszpanii. Autorka konsekwentnie w swoich pracach analizuje funkcjonowanie nadawców publicznych na poziomie centralnym i regionalnym, pluralizm mediów hiszpańskich, jak i samą ofertę nadawców hiszpańskich. Na uwagę zasługuje publikacja z 2016 roku (z pracy pod red. A. Jaskierni i K. Gajlewicz-Korab) - *Cybermedia w Kraju Basków, Katalonii i Galicji – przestrzeń dla dziennikarstwa zaangażowanego*, w której to Autorka prezentuje mało znane w Polsce badania dotyczące aktywności sieciowej lokalnych

społeczności w Hiszpanii. Także kolejne z publikacji odnoszących się do rynku hiszpańskiego, w tym *Regiony autonomiczne wobec nowych mediów. Przypadek Katalonii i Kraju Basków* oraz *Krajobraz mediów katalońskich. Szkic medioznawczy*, odnoszą się do niezwykle ważnych kwestii związanych ze specyfiką tego rynku, w tym różnic językowych i kulturowych.

Nie ukrywam, że czytając poszczególne załączone publikacje Habilitantki, zauważam wyjątkową spójność w tekstach poświęconych systemowi medialnemu i polityce medialnej. Traktuję to jednak jako wartość dodaną, gdyż świadczy to o kompetencjach badawczych Habilitantki, która bardzo swobodnie porusza się w przestrzeni systemów medialnych i polityki medialnej. W swoich publikacjach sporo miejsca poświęca działaniom władz autonomicznych, relacjom między prowadzoną polityką medialną a polityką językową, wzmocnieniem regionalnych tożsamości. Niezwykle ważne są badania odnoszące się do korelacji pomiędzy działaniami władz a rynkiem mediów. Badania te dowodzą, że oferta regionalnych nadawców, promocja języka regionalnego nie pozostaje bez wpływu na wzrost użytkowników tychże języków w przestrzeni publicznej. Obserwujemy takie tendencje także innych regionach Europy, jak choćby w Walii.

Drugi obszar zainteresowań – relacje między mediami a polityką – powiązany jest konsekwentnie z prowadzonymi projektami badawczymi, w tym z projektem Narodowego Centrum Nauki, Opus 10 (o czym będzie mowa w dalszej części recenzji). Autorka koncentruje się w tym zakresie, co konsekwentnie wykazuje w publikacjach, na zjawisku mediatyzacji polityki i polityzacji mediów. Należy jednocześnie podkreślić, że badania prowadzone w tym nurcie są w gruncie rzeczy silnie powiązane z poprzednim obszarem badawczym. Można wręcz powiedzieć, że te przestrzenie badawcze się przenikają. W tym jednak przypadku Habilitantka zdecydowanie więcej miejsca poświęca polskiemu systemowi medialnemu, relacjom politycy – media, określeniu kultury dziennikarskiej. Pozostając w tym nurcie badań, koniecznie wymienić należy dwie monografie. Pierwsza z nich to (napisana wspólnie z K. Brzozą-Kolarz oraz P. Szostok – Nowacką) - „*Cóż tam panie w polityce?*” *Czyli o wzajemnym postrzeganiu dziennikarzy i polityków w mediach*. W mojej ocenie jest to bardzo cenna publikacja, która powinna stanowić lekturę dla medioznawców i politologów, ale także studentów i polityków. To publikacja, która niesie ze sobą ogromną wartość poznawczą. Drugą pozycją jest publikacja wydana w 2020 roku w Wydawnictwie Peter Lang – *The Elites of Media versus the Elites of Politics in Poland* (wspólnie z Z. Oniszczyk i M. Wielopolska-Szymura). Tym razem zwracam uwagę na imponującą liczbę danych oraz bardzo istotne wnioski z przeprowadzonych badań. Trzeci z obszarów badawczych Habilitantki ponownie ma związek z prowadzonymi badaniami w ramach projektów badawczych. W tym przypadku te medialne obrazy rzeczywistości

przenoszą nas z jednej strony w przestrzeń pluralizmu religijnego, medialnego obrazu kościoła w czasie dość wyjątkowym dla katolików, z drugiej strony jest to analiza ukraińskiej sceny politycznej w polskich, rosyjskich i niemieckich tygodnikach opinii. Ten nurt badań, jak zauważa Habilitantka w Autoreferacie, ma wymiar empiryczny. Według mnie jest to szczególnie dobrze widoczne poprzez role jakie Habilitantka pełni w poszczególnych projektach badawczych.

Chciałabym w tym miejscu przejść także do innych aktywności naukowych i dydaktycznych Habilitantki.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na dwa projekty Narodowego Centrum Nauki (Opus 6 i Opus 10), w których dr Dagmara Głuszek-Szafraniec była wykonawczynią. Co warto podkreślić, są to projekty zakończone, znane są wyniki badań prowadzonych w ramach tych grantów oraz publikacje, które są efektem prowadzonych prac w ramach tych projektów. Pierwszy z nich – *Miejsce religii w sferze publicznej. Tożsamość religijna w wieloreligijnych regionach Europy Środkowo-Wschodniej na podstawie wybranych regionów Polski, Ukrainy i Słowacji* - realizowany był w latach 2013-2016. Drugi z projektów – *Powiązanie między elitami sfery mediów i polityki w Polsce w perspektywie doświadczeń niemieckich* – zrealizowano w latach 2016-2020.

Jednocześnie dr Dagmara Głuszek-Szafraniec współpracowała między innymi z badaczami z Universitat de Valencia, University College Cork, Universidade do Algarve oraz Ankara University przy wniosku *Industrial Heritage for Responsible Research and Innovation Framework Programme* (H2020). Była także wykonawcą w międzynarodowym projekcie – *Pandemic Emergency in Social Perspective. Evidence form a large Web-survey research*. Jest to projekt w trakcie realizacji, z udziałem badaczy między innymi z Włoch, Czech, Wielkiej Brytanii i Francji.

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec uczestniczyła także w zespołowych projektach naukowych, finansowanych ze środków Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. W latach 2014-2015 pracowała w zespole, kierowanym przez dr. hab. Damiana Guzka, prof. UŚ, przy projekcie – *Medialna abdykacja. Od ustąpienia Benedykta XVI do wyboru Franciszka*. Następnie w latach 2015-2016 była wykonawczynią w projekcie kierowanych przez dr. hab. Patrycję Szostok-Nowacką, prof. UŚ, dotyczącym obrazu medialnego konfliktu na Ukrainie.

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec wykazała także udział w 24 konferencjach krajowych i międzynarodowych. Zestawienie to pokazuje nam, że w kolejnych latach warto, aby Habilitantka zdecydowała się na udział w zagranicznych konferencjach i kongresach. Moim

zdaniem badania odnoszące się do polskiego rynku medialnego, relacji dziennikarzy i polityków, warte są zaprezentowania na międzynarodowych konferencjach.

Habilitantka dwukrotnie uczestniczyła w programie Erasmus +. Prowadziła wykłady dla studentów na Universidad Complutense w Madrycie w 2015 roku oraz w 2018 roku na Universidad Valladolid. Wykłady te prowadzone były w języku hiszpańskim i prezentowały aktualne badania Habilitantki.

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec była także członkinią w czterech komitetach organizacyjnych konferencji: w 2011 Konferencji Naukowej Kultura polityczna, w 2012 roku seminarium jubileuszowego Diaspora polska oraz Międzynarodowej Konferencji Naukowej Państwo polskie wobec Polaków w diasporze, a w 2016 roku Ogólnopolskiej Konferencji Naukowe Miejsce religii w Europie Środkowo-Wschodniej.

Habilitantka jest także członkinią Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej, biorąc udział w pracach Sekcji Komunikacji Międzykulturowej i Komunikowania Międzynarodowego (od 2013 roku) oraz Ośrodka Badań nad Mediami przy Uniwersytecie Pedagogicznych w Krakowie (od 2014 roku).

Dr Dagmara Głuszek-Szafraniec pełniła także funkcję sekretarza redakcji czasopisma „Political Preferences” w latach 2017-2020.

Habilitantka jest także recenzentką artykułów naukowych. Wskazuje w Autoreferacie na siedem wykonanych recenzji, w tym przygotowanych między innymi dla „Zeszytów Prasoznawczych”, „Prawo i Polityka” czy „Przeglądu Sejmowego”.

Na koniec warto zaznaczyć, że dr Dagmara Głuszek-Szafraniec jest obecnie Zastępcą Dyrektora Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Habilitantka jest członkinią Rady Naukowej Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, od 14 października 2019 roku. Jednocześnie jako pracownik naukowo-dydaktyczny tego instytutu prowadzi szereg przedmiotów z zakresu nauk o polityce, nauk o komunikacji społecznej i mediach. Liczba prowadzonych dotychczas przedmiotów jest rzeczywiście imponująca. W ostatnich latach Habilitantka uczestniczyła w kilku szkoleniach i stażach, które miały na celu wsparcie jej rozwoju zawodowego. Warte zauważenie są także wcześniejsze doświadczenia zawodowe związane mediami, w tym między innymi staż w wydawnictwie Ringier w Zurichu.

Habilitantka jest także promotorem pomocniczym. Praca doktorantki dotyczy *Internetowej komunikacji politycznej w Polsce w kontekście agendy tematów i jej twórców.*

Habilitantka bierze także udział w pracach komisji w ogólnopolskim konkursie „Olimpiada wiedzy o mediach”. Brała udział w pracach komisji rekrutacyjnej na kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna. Od 2015 roku uczestniczyła w wakacyjnych obozach naukowych Międzywydziałowego Stowarzyszenia Dziennikarzy „Mosty” w Cieszynie.

Wymienione powyżej prace, funkcje i aktywność Habilitantki warte są wyraźnego dostrzeżenia. Mamy tu bowiem do czynienia z badaczką niezwykle aktywną w przestrzeni naukowej (publikacje, projekty, konferencje naukowe i staże), i jednocześnie od lat pracującą w komitetach organizacyjnych konferencji, w redakcjach czasopism oraz aktywną w przestrzeni dydaktycznej.

4. Wnioski końcowe

Oceniając główne osiągnięcia dr Dagmary Głuszek-Szafranec, zgodnie z art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.; nowelizacja w 2016 r. – Dz.U. 2016, poz. 882, 1311) uznaję, że monografia *Publiczni nadawcy w regionach autonomicznych Hiszpanii. Między misją a polityką* jest istotnym osiągnięciem naukowym. Habilitantka wykazała się znaczącym dorobkiem naukowym oraz znaczną aktywnością w środowisku międzynarodowym.

W mojej ocenie Habilitantka jednoznacznie spełnia warunki stawiane przed kandydatami ubiegającymi się o stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach.

Marek Polak